

אחות בבית החולים הממשלתי רמב"ם בחיפה טוענת שקיימת בו

רשת לבנה של סוחרים מורפיים

לאה שריקי, כותבים הרוסאים בכרטיסי החולה שאפשר לתת להם מורפיום במיקרי-חירום, סי.סי. אחד כל ארבע שעות, ו- במשך לא יותר מ-24 שעות.

לפי חישוב זה, אפשר לתת לחולה היוצא מניתוח במשך יממה אחת שש מנות מורפיום בנות שש סי.סי. כל אחת, וזאת רק במיקרה שהחולה סובל כאבים חזקים.

כאשר נותנת האחות, עלי-פי הוראותיו הרשומות של הרופא, ולאחר תלונות החולה על כאבים, את זריקת המורפיום, היא חייבת לרשום זאת בספר הטוקסיקה ולח- תוס ליד הרישום.

כאשר היו אומרים לי בהתחלה לחתום בספר הטוקסיקה, עשיתי זאת בלי לחשוב פעמיים. גם כשראיתי שאומרים גם לאחיות אחרות לחתום על כמות נוספת של מורפיום זה לא עורר בי חשד. אחר-כך התברר לי שכל חולה במחלקה מקבל, לפי ספר הטוקסיקה, את כל הכמות של המורפיום המותרת לפי הוראות הרופא. הרופא מרשה כמות מסוימת רק אם זה אסיאראס, מיקר-רה-חירום, אבל בבית-החולים רמב"ם, כפי הנראה כמעט כל החולים שיוצאים מניתוח חים הם מיקרי-חירום, מבחינת המורפיום. אני הייתי אחת, הכרתי את כל החולות במחלקה שלי, מחלקת נשים.

עורך השד אצלי, חשבת, אולי באמת הזריקו לחולים זריקות-מורפיום ופשוט לא חתמו. אבל כשראיתי שהעניין מגיע ל- ממדים מבהילים, התחלתי לחשוד ממש.

כל סנטימטר מעוקב (סי.סי.) של מורפיום, שווה היום בשוק החופשי של הי- נרקומנים למעלה מ-1000 לירות. המורפיום הוא אחד הסמים המבוקשים ביותר עלי-ידי נרקומנים קשים, וזאת משום שהוא קשה להשגה. המורפיום נמצא כמעט רק בבתי-חולים או במירפאות צבאיות, וקיים רישום מדוקדק של כל סי.סי. מורפיום שבהם משתמשים האחיות או הרופאים.

בבית החולים רמב"ם בחיפה, הנחשב כאחד מבתי-החולים הגדולים בארץ, קיימת טכניקת-רישום מסוימת לשימוש במורפיום, אשר מגמתה להקשות על העלמות של כמויות מורפיום ללא פיקוח.

את המורפיום, הניתן כאמצעי אחרון להשקטת כאבים, נותנים בדרך כלל אחרי ניתוחים, כאותם מיקרים שהחולה סובל מכאבים.

התקנות הן, שהרופא רושם בכרטיסי-חולה היתר להזרקת מורפיום, רק במידה שהחולה יסבול כאבים חריפים, גם אז רושם הרופא את המינון, ואת התדירות להזרקת המורפיום. "בדרך-כלל", מספרת

המאשימה: לאה שריקי

הם הכריחו אותי להשתף בי- רשת-הסמים שלהם. משך חודשים ארוכים הם החתימו אותי כאילו נתתי לחולים מורפיום, אבל האמת היא ש- החולים לא קיבלו את המורפיום היקר. לאה שריקי, אחות במחלקת נשים בבית- החולים הממשלתי רמב"ם בחיפה, עד לפני

מאת יוסי יואי

נגרם לאנשים שלוקחים מורפיום. המורפיום שאותו גונבים בבית-החולים, ושהולך ישר לשוק החופשי, בוודאי עוזר לגמור נרקומנים אחרים מדי חודש בחדשו. את זה אני רוצה להפסיק.

החתמה בעזרת

איומים

תחית הפרשה, כבר לפני למעלה מ-משנה, לאה שמה לב כי אחיות בכירות ממנה במחלקה מחתימות אותה בספר הטוקסיקה — אותו ספר שבו צריך לחתום כאשר מוציאים מארון-התרופות סמים מסוכנים — כאילו השתמשה במורפיום כדי להזריקו לחולים. "ראיתי שלא רק אותי מחתימים. מחתימים את כל האחיות הצעירות, או את אלה שתן סתם אחיות ולא אחיות אחריות. בהתחלה העניין לא

מיספר חודשים. כיום היא על תקן בלתי-רשמי, של אחות מוישעה. איש לא הסביר לה מדוע אין מאפשרים לה להיכנס לבית- החולים ולעסוק בעבודתה, אך איש גם לא פיטר אותה. את המשכורת היא ממשיכה לקבל במלואה, אך את עבודתה אין מרשים לה לבצע. בכל פעם שהיא מגיעה לבית-החולים, אומרים לה הרופאים וה- אחיות: "אין לך מה לעשות במחלקה שלנו". כאשר ניסתה להתקבל לראיון אצל מנהל בית-החולים, הד"ר ראובן אלדר, נדחתה. אך לאה יודעת את האמת, מדוע אין רוצים בה בבית-החולים: "הם כועי-סים עלי, על שהלכתי למישטרה וסיפרתי על רשת גניבות המורפיום. בגלל זה הם לא רוצים אותי יותר בבית-החולים."

לאה, צעירה בת 33, שתומה ובעלת גוף חטוב, אשר מדי-האחות הצחורים הולמים אותה היטב, היא דמות מוכרת ומקובלת בחיי-החברה של חיפה. בדירתה הקטנה,

מקום העלילה

בית-החולים רמב"ם בחיפה, אחד מבתי-החולים הגדו- לים בארץ אשר בו, לדיברי אחת האחיות, לאה שריקי, מתנהלת רשת ענפה של גניבות מורפיום על-ידי אחיות בכירות וותיקות. כאשר מגיעה לאה עצמה לעבודתה בבית-החולים נצמד אליה, עלי-פי הוראות-קבע של ההנהלה, אחד העובדים ומלווה אותה כצל לכל מקום שאליה היא הולכת. אחרי שפנתה לאה שריקי למישטרה, היא הושעתה מעבודתה, יושבת בבית וממשיכה לקבל משכורת.